

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

Makrobiotika.

Način podaljšati ali prikrajšati si življenje. Po dr. Vilj. Hufelandu predelal Vinko Lapajne.

(Dalje.)

Peto poglavje.

(Zemlja. — Zemlja. — Nebesa. — Oženjene device. — Neoženjene device. — Ana Czilog. — Mijo Nežič. — Mizerere. — Stamen vitae. — Bradavice.)

Navedel sem dosedaj nekaj slučajev dolzega življenja. S slučajji zelo kratkega življenja ne bodem mučil častitih bralcev, neso tako nenavadni.

V tretjem poglavju navedel sem štiri točke, z navodom, kako se mora živeti, da se dočaka visoka starost. Naj mi bode dovoljeno, da podam izkaz, ob uplivu nekaterih stvari na zdravje naše.

1. Dr. Mm—mm—mm—ahničeva spolna ljubezen, ne krati življenja našega in njegovega.

2. Starost zemlje nema nikacega upliva na starost človeštva. Doseže se dandanes lahko isto starost, kakor o času Abrahamovem.

Starost zemlje upliva slabo na slab in dobro na dober želodec.

3. Umrje največ ljudij v bolnicah. Bolnice so torej največji sovražnik našega zdravja in dolzega življenja. Skrajni čas, da jih odpravimo.

4. Vsi moški, ki so živeli nad osemdeset let, bili so oženjeni! in celo po dva- do desetkrat. Zopet lep migljaj postarati se in ob enem zaslužiti tudi nebesa, kajti pregovor pravi: Brez ženskega telesa, se ne pride v nebese.

V dokaz, da živi oženjen človek dalje časa, naj velja nastopno:

Izmej dvesto oženjenih devic dočakalo je stoindeset osemdeseto leto, dočim mej neoženjenimi devicami le dve.

5. Prvo polovico življenja pasti moraš lenobo, (Kdaj dosežeš polovico življenja lahko izračuniš) drugo polovico mora lenoba tebe pasti.

6. Kar sem povedal pod 3 velja tudi o najdenišnicah.

7. Človek se lahko pomladi, sosebno sedaj pomladi. Večkrat se je že opazalo, da dobé starčki nove zobé (če jih kupijo) in tudi lasé, ako rabijo Czilogove tinkture in Nežičeve lasulje.

8. Največji sovražnik zdravju je tudi znani Goriški inkvizitor dr. M . . . . (stavec si lahko prihrani črko). Častiti bralec naj sodi sam. V „Rimskem katoliku“ piše: Kar se tiče žensk, je bilo vedno in vselej moje trdno prepričanje, da bi se jim jeziki vsaj za tretji del prirezali in bi jih vse doma pozaprlji mej štiri zidove in jim glavo vklenili v natvezavnico, da bi se ne mogla nobena dvanajst mesecev ozreti ne na levo ne na desno — — NB., gospod doktor, Vaša mati mora biti presneto malo z Vami zadovoljna, ako tako malo „čislate“ ženske. Čemu Vas je devet mesecev nosila, da bi jej v zahvalo še jezik rezali?

Čudno, da ste zadovoljni le z natvezavnico in turškimi rezanjem jezika.

Jaz, ako bi bil tako krvoloč, bi kar rabil še hujša sredstva, n. pr. znane železne hruške, vrelo olje, klešče itd.

Zelo važno vprašanje dá se staviti iz navedenih slučajev:

Koliko časa more človek živeti?

Tu vladajo različna mnenja mej učenjaki: jeden določuje normalno starost sto let, drugi pod petdeset. Ako stavimo vprašanje na katoliško podlago, odgovarjati bi se moralo: človek mora živeti, dokler more. S fizičnega stališča: živeti more, dokler mora. Sredstvi dolzega življenja sta tudi mora-la in marelja (da se v dežji ne prehladimo.)

Starí Egipčani mislili so, da človek umre vsled tega za starostjo, ker se srce posuši. Računili so, da

srce raste petdeset let po dve drahmi na dan in v istej meri tudi mine.

To je že verjetno, kajti vsaka osemdesetletna devica je brez srca.

Neki Tomaž Parre živel je stoindvainpetdeset let. Pri raztelesenji imel je še 1.0004 kila srca; čreva bila so še jako lepo rd-ča; poleg tega imel je možgani še zelo trdne — kakor kamen.

Živel bi bil sigurno še dlje časa, da ni dobil „miserere“.

Dosegli bi tudi še dandanes večjo starost, da ni mnogo slučajev, v kojih mati in otrok umreta pred porodom. Tudi grebi očetov so krivi, da v premnogih slučajih prinese otrok premalo „Stamen vitae“ na svet.

Toda preidemo k važnejšemu vprašanju?

V čem obstoji sploh življenje človeško?

Dragi bralec! To je zelo važno vprašanje, pri kojem se bomo dlje časa pomudili. Kakor je vsacemu znano, sestavljen je človek iz raznih delov, ki se vsi jako lepo, držé telesa našega, tako, da niti jeden del ne more se odstraniti brez dovoljenja. Le v potrebnih slučajih rabi se nož, da odstranimo gnile dele. Telo človeško je kakor hlapon — vedno se mora kuriti in zalivati. Pri hlaponu odpadejo porabljene snovi v podobi pepela, pri človeku v drugi. Da ostanemo duševno mladi, skrbeti moramo tudi za primerno berilo, kakor: „Rimski katolik“, „Gofine“, „Dušno pašo“ itd.

Skrbeti moramo tudi, da labirint črev ni nikdar prepolen — mora biti vedno v čednem, čistem deviškem stanju. Da to dosežemo, rabiti moramo večkrat Rhabarbara, Aloe, Seidlitzove praške. Nos čisti se z nuhanjem. Istotako ne sme biti koža nikdar zabasana.

Razne nečistosti kože morajo se odpraviti, kajti koža tudi diha.

Že Koseski je pel:

„Kožo očistite peg, opilite gladko ji rujo,
Kar je najetega v njej, odstranite z močno roko.“

Tudi na bradavice ne sme se pozabiti.

Isti pesnik pravi o bradavicah da „Zakon nature je tak, da iz malega raste veliko“. Tu pomaga le nož. Gledati se mora tudi na to, da se pretaka kri jednako merno po žilah naših — ne prehitro in ne prepočasi, nekako v „alla breve“ taktu. Nikdar pa ne sme biti žila „allegretto“, kajti nevarno je za kap, potem je takoj „Finale“ in to neprijetno za ostale.

Kako hitro se mora kri pretakati po žilah, o tem jaz ne morem soditi; to delo ima regulator srce. Vse opravke, koje ima srce, pustimo mirnim srcem srcu, kakor tudi vso cirkulacijo, asimilacijo, kifikacijo, cirkuasimilikifikacijo in druge Mahnifikacije.

Organe človeške delimo v dva dela:

- Delo, ki vsprejemajo hrano in jo obdelavajo,
- delo, ki obdavajo ostanke in jih obelodanijo.

Torej nekak „Soll und Haben“. Dohodki morajo biti torej primerni odpadkom, sicer nastane deficit, kojega noben finančni minister ne odstrani. Odpadke beležimo v „Conto dubioso“ kadar naredo organi „Crido“ tedaj nastopi grenka smrt z bridko koso.

(Dalje prihodnjič.)

Nastop nemške kulture v Afriki.

Cujte! Cujte! Velikansk natečaj!

Išče se osla,

ki bi bil tako silno neumen, da bi verjel, da je evropski mir osiguren in da bode Ljubljansko gledališče v „Zvezdi“ stalo.

Ponudbe naj se blagovoljno pošiljajo v

kazino Ljubljansko.

Pred panoramo.

Klicar: „Le notri, gospoda, le notri! V panorami se male stvari, katerih skoro spoznati ni, pod povekševalnim steklom vidijo ogromno velike!

Pekovski mojster k svoji soprogi: Le naprej! Ta vrag zabavlja!

Nekoliko o Kočevcih.

Nekdaj bil je v Ljubljani nekak sport, da smo kupovali mlade „mure“. Pokazalo se je, da je ta sport bil nepraktičen, dotičnikom celó v veliko škodo.

No, ta sport smo srečno prebili. Sedaj imamo družega. Sedaj naukušujemo se za Kočevce; v stolnico „am Rinžefluss“ pošiljamo debele novce, kakor da imamo vsi kume in kumice v Kočevji, ali pa še kaj več.

Mi, to se pravi, dotični gospodje, mislijo, Bog vedi, kaj so storili. Kočevci pa se krohotajo v pest. Mi se lovimo, Kočevci pa so dosledni. Tako je nedavno Matija Mausser, župan v Šmuku (Langenthon) zavrnil „potrdnico o odvezi od črne vojske (z dne 6. marca 1889) z naslednjimi besedami: „Den hohen wohldörtigen, hier in sub angeschlossenen Act Post Nr. 105 verstehe ich richtig nicht, ich bitte denselben ins Deutsche übersetzen zu lassen.“

Kak Slovenec, dobivši v roke oproščenje od črne vojske, sklical bi prijatelje skupaj in dal za par litrov vina, ne zmenivši se, je li dotični odlok pisan v nemškem ali slovenskem jeziku. Kočevci pa je v tem oziru nekoliko doslednejši. Sicer pa zaradi tega nemojte o županu Mausserji preblago misliti. On tudi ni družega, nego pravi Kočevci, član onega rodu, ki našej deželi zaradi kužnih boleznij vsako leto provzročuje veliko tisoč troškov.

Župan Mausser pa je še v drugem oziru zanimiv. Poslal je letos prošnjo na cesarja. V prošnji pa ni zahteval družega, kakor to, da naj mu cesar posodi 800 gl. Vidite, tudi mej Kočevci so originali!

Književno naznanilo.

Stara berila za meščanske šole, doslej niti rabljena niti tiskana, brez listov in platnic, sicer pa izvrstno ohranjena, dobivajo se vsak dan pri firmi

„Humbag & Comp.“ in pri uredništvu „Slovenčevem“.

A-hacelj: Nedavno čital sem odgovor „Slovenčevega“ urednika g. kapelana Žitnika na odprto pismo g. urednika „Obrtnikovega“. V tem odgovoru urednik Žitnik

očita obrtnemu stanu, da je šlo, žal, na led neki stranki, ki ima blagor obrtnikov le na jeziku, *stranki, ki se za obrtno društvo skriva* in za katero obrtno društvo „vedé ali nevedé“ pobira kostanj iz žrjavice. Kdo in kje je ta stranka?

B-hacelj: Ljubi bratec! Vsega, kar g. Žitnik piše, ne smeš prereštevati prestrogo. Vidiš preprost ti je tako, da govori o *opravičenih in neopravičenih volilcih*. Stare babe „Za vodo“, ki prodajajo nekda kavo po dva solda skledico, bi ti povedale, da *kdor ni opravičen, tudi ni volilec*. On pa pozna neopravičene volilce. Ako ga pa vprašaš, kdo so ti neopravičeni volilci, ostal ti bode odgovor dolžen, kakor zadnjič zaradi uvodnega članka „Narodni humbug“. Na poziv, naj imenuje *sleparijo in sleparje*, ni črhnil ni „bev ne mev“, ampak samo to povedal, da je članek dobil iz obrtniških krogov. Kdo je članek pisal, za to ga nihče prašal ni, le to smo hoteli znati, kdo so sleparji mej našim narodnim trgovstvom, kdo so oni, ki so iz naroda napravili „brambeni zid, za kojim uganjajo svoje burke, kakor se jim zljubi.“ Na to je nem. Ko je dovolj sumničil in obrekoval, seveda vse le „*pauschaliter*“, potem pa ti zavikne: „Greh se pove, grešnik pa ne.“

C-hacelj: To je pač prečuden svetnik — sit venia verbo! Saj nismo pri spovedi. *Ako javno napada cel stan, naj javno pove, koga je mislil, ako ima spleh kaj moštva v sebi.*

B-hacelj: Tega pa ne bode storil. Saj veš, kako se je nedavno še pri „Zvezdi“ liberalnega delal in tožil, da so kanoniki in drugi taki gospodje tako sitni, kako je včasih z nami popival, popeval in si še kako drugo zabavo privoščil, a danes je že „Torquemada“. Danes misli samo še na to, kako bode *liberalni hidri želo iztrgal*. — Danes mu je dovolj, da je koga sumničil, s tem završil je ulogo svojo.

A-hacelj: Prečudna fotografija to!

B-hacelj: Kaj čudna? Jaz imam mnogo še hujšega popra. Ker je zadnjič trdil, da je poper dober za pokvarjen želodec, naklonil mu bodem nekoliko poprovih zrn, to mu bode izvrstno zdravilo, ker si je s „*starimi ribami*“ želodec pokvaril.

C-hacelj: So li bile ribe, ne vem, a na poprova zrna sem zeló radoveden.

Z ulice.

A. Kaj misliš, zakaj si je kolega Tonče omislil take štiflete, ki škripljejo kakor hribovska kola?

B. Taki štifleteti so jako praktični. Kadar ide na Stari trg, začuje ga njegova Minka takoj in prihiti k oknu, tudi ko bi šivalni stroj še tako ropotal.

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Na stare dni ima človek rad mir. Tudi jaz želel sem si miru ter odložil pero, meneč, da mi ne bode več treba segati v javnega življenja razburkano valovje. Doma bi gojil svoj ohrovt in mirno pušil svojo pipo, da me ni zopet vzdramil ne-rečni Mahnič Goriški, ki s svojimi škrici bije in f-fota, kakor petelin na gnoji.

V svojem „Rimskem katoliku“ nakupičil je toliko strasti in zavijanja, da niti jaz več molčati ne morem in ne smem. V svojem glasilu besni liki Herostat. Kar je narodnega v to se zaganja. Stritarja napada na vse možne načine, za Stritarjem je na vrsti Gorazd, potem Vošnjak s svojim romanom „Pobratimi“, poleg Vošnjaka Ivan z Vrha, „Ljubljanski Zvon“, J. Trdina, Fekonja, Jan Lego, vsa mladoslovenska stranka in celo višje izobraževališče za ženske, katerega niti še nemamo. Njegov sotrudnik Štefan Hodulja v svojem dnevniku zasmehuje slovenske čitalnice, slovensko petje, gledališke predstave in sploh vse, kar je narodnega.

Ko sta tako, liki „clowni“ v kakem cirkusu dokončala svojo vsakdanjo nalogo, kliče nam Mahnič: „Na dan z vašo filozofijo, z vašo estetiko, ako res stojite tako nedosežno visoko nad nami!“

Povedati moram, da me je ta bojni klic malo ugrel. Jaz sicer nemam Mahničeve apostoljske pohlevnosti, da bi našteval, koliko filozofičnih knjig sem že bral in katere, katera estetika mi najbolj ugaja. Tako bahanje prija le semeniškemu profesorjem à la Mahnič. Kakor je majhen, vendar mogočno bije na prsi, češ: učen sem, da mi ga ni para pod mojim klobukom.

Njegovi zahtevi, da bi kar na hip razvil svojo filozofijo, svojo estetiko, danes še ne morem ustreči, saj je on sam Schopenhauerja žvečil mnogo let, ne da bi bil vsled tega preril se le nekoliko v pravo filozofijo. Zató mu za danes odgovarjam le mimogrede.

Na vprašanje: Kakšna je moja filozofija? odgovarjam:

Človek, ki se drzne pisati: „Ker pijavke našega liberalnega časništva životarijo edino le iz krvi katoliškega ljudstva, jih gotovo v enem letu vsaj polovica pocrkne, . . .“ o filozofiji niti črhiniti ne sme. Tak človek ne sodi za semeniškega profesorja, ampak jedino le za konjederca. V konjederškem obrtu našel bode svoj pravi delokrog, ondu bode *erkanja dovolj!*

In človek, ki piše o ženskah doslovno:

„Na, ženske tudi te pridejo zdaj na vrsto! Kje hudirja so bile tako dolgo skrite!“

Jaz — da se prav odkrito spovem (dr. Mahnič izpoveduje se menda včasih tudi *prikrito!* Hm, hm!) — jim nisem bil nikdar preveč naklonjen. (Kdo pa tudi zahteva preveč. Le kar je prav! Ured.) Ne vem zakaj. (O Schlaumeier! Uredn.) Quod natura non dedit . . . (Pikice so zelo pomenljive. Uredn.) Ali kaj sem hotel reči?! (Usmiljenja vredni Mahnič, da sam ne ve, kaj je hotel reči! Čemu tu „vprašaj“ in „klicaj“, ko bi vendar jedno znamenje zadoščevalo? Uredn.)

Ne, ne bojim se, tudi če mi oči izkljujejo, povem odkrito in brez ovinkov: kar se tiče žensk, je bilo *vedno in vselej* (Vedno in vselej! Temeljita filozofija. Uredn.) moje *trdno* prepričanje (dr. Mahnič ima torej tudi labilno prepričanje. Uredn.), da bi se jim jeziki vsaj za tretji del *prirežali in bi jih vse doma pozaprli mej štiri zidove in jim glavo vklenili v natvezavnico, da bi se ne mogla nobena dvanajst mesecev ozreti ne na levo, ne na desno.* To bi bil moj prvi in najnujniši predlog, ko bi imel govoriti na kakem taboru — tak človek nosi še besedo „estetika“ na svojem jeziku!

Dr. Mahnič! pojdite na Kal, ali pa poiščite kacega preprostega drvarja na Čavnu, ali pa v Trnovskem gozdu, da vas pouči, kaj je spodobno, kaj pa ne, da vam nekoliko ublaži skrajno vašo surovost. Žalostno, a pomenljivo je, da se taki glasovi čujejo iz duhovniških ust, tužno je, da bi propovedalci „vere ljubezni“ à la Mahnič z radostjo mrcvarili in trpinčili celo nežni ženski spol. Dr. Mahnič je tolik divjak, da niti svoje matere ni izvzel in da bi tudi njo uklenil za dvanajst mesecev v „natvezavnico“! In navzlic temu je dr. Mahnič nekaka „avtoriteta!“ Na njih sadu jih bode te spoznali!

S tem pa še ni dovolj! Dr. Mahnič, ki na vsaki strani, v vsaki vrsti, na lice in nrobe obrača svojo učnost, se tudi obrekovanja ne sramuje. Sram ga je, kakor volka strah. *Pušalno obrekovanje* je sedaj gaslo vseh klerikalcev. V tem sta „Rimski katolik“ in „Slovenec“ „par nobile fratrum“. Dr. Mahnič piše mej drugim: „Ker, ko gre liberalcu za kruh, se kmalu spam-ti, liberallec se za vse svoje „prepričanje“ in „ideje“ še en dan ne bo postil“. „Skušnja uči, da se liberalcu kmalu pero posuši, ako ni naročbe ali kake od drugod dohajajoče „podpore“.

„Da, mladoslovenska doslednost je to, mladoslovenska značajnost! Pregovori Rothschilda, da jim dobro plača in jutri mu prodajo Slovenijo, narodnost in ž njo ves svoj idealizem in realizem.“

S temi stavki predstavlja se nam dr. Mahnič skrajno podlega človeka, obrekovalca „par excellence“. On se sicer rad ponaša, da je vso učnost z veliko žlico zaužil, a kazenskega zakona menda ni čital, sicer bi kaj takega ne mogel pisati. Jaz si tega ne morem drugače tolmačiti, nego da Mahnič vse ljudi po sebi meri. Čital je filozofične spise, čital estetike, vse pa brez hasni. Prirojene mu surovosti ni mogel odpraviti. „Naturam expellas furca, tamen usque recurret.“ Zato besni in blazni, zato grize na levo in desno, zato sumniči in obrekuje vse, kar je narodnega, zató podtika drugim ljudem skrajno podlost, *ne da bi imel za to najmanjše podlage.* Taki so dan danes nekateri nasledniki Kristovi in propovedovalci njegove vere! Tužna nam manjka!

Istrske brusijade.

Sic transit gloria mundi! Britkost prislovice te mora čutiti celó oni, katerega so nam še pred par dnevi slikali kot idealno, nadnaturno, nedotakljivo bitje, imajoče v sebi tajno moč, da spoji navidezno nezdržljive elemente, da spravi v soglasje aspiracije, o katerih smo mi naivni prostaki menili, da izključujejo absolutno jedna drugo: avstrijsko — državno misel in Oberdankove tradicije — bridkost gori rečene prislovice mora občutiti celó mladi dr. Rizzi.

Zginile so bobneče dithyrambe o našem „Giegerl“ — poslancu, ni duha ni sluha ni več o proslavljanji prvaka „pozlač-ne mladezni naše“, mladezen, temu izrazu so menda svoj „placet“ na čelo pritisnili neki ljubljanski gospodje, ki najrajši po Liechtensteinovem „revieru“ zajce lové, — pač pa je zopet na dan prilezla žgoča ironija, izvirajoča iz črne zavisti ter je prav oblastno zasedla prostore v nervoznem „L' Eco di Pola“. Volk ne odloži svojih svojstev, naš „Eco“ pa tudi ne. Če je že volk dosleden v slabem, zakaj bi tudi naš časnikarski starašina ne bil? Kar je jednemu prav, je tudi drugemu ljubo. „Eco“ je in hoče ostati „enfant terrible“ signorije Puljske, te časti mu ne vzame nihče.

In kdo more reči, da nema „Eco“ prav?! Mi sicer prav čisto nič ne vemo, kajti ni nam še bilo prilike, da bi pokukali za kulise, a nekaj pa že mora biti, sodeč po oni gromeči apostrofi na gospoda dr. D. — pot naša je „circulus vitiosus“: vedno in vedno pridemo tja, kjer stoji mili nam dr. Domenico Stanich — ker slutijo, da je on neizprosni dopisnik goriškega „Coriera“. „Eco“ kliče: Carte in tavola! abbasso la maschera! Tako govoreč in pripovedujoč, kakó da hočejo po vsej sili „dare l' aureola di martiri di Rizzi padre e figlio — to je pa res fenomenalna karjera tridesetletnega Rizzija: župan, narodni vodja, propovednik romanske civilizacije, poverjenik mornarice, državni poslanec in vrhu tega pa še mučenik — obdolžuje „Eco“ antagoniste svoje, da igrajo v političnem življenju s sleparskimi kartami in da jim gre ono prav dobro od rok, kar nij posebno imenitno, pač pa plodonosno: corriger la fortune. Dalje očita „Eco“, da se ti „uscocchi e compagna bella“ — ubogi Stanich, ubogi Bolmarcich! — skrivajoč se „sotto la giovine figura d' un dr. Rizzi“ po vsej sili hočejo delati interesantne, prav takó, kakor tiste historiško-slavne goske; da hočejo, pristavi prav ironično, civilizovati barbarske naše ulice; potem pa zagrmí stentorskim glasom: Mi pobijamo osebe te, ker ne verujemo v njihovo politično veroizpovedanje in katerih imena že kažejo njihovo rojstvo; imeva, katerih končnice nas spominjajo na plakate v korist kandidaturi farja Mandiča.

Pravijo, da apetit raste med jedjo; našemu „Ecu“ se isto takó godi. Naslednja številka bila je še ostrejša v intonaciji, radikalnejša v tendenciji — a tu pa je, žal, nevoščljivi cenzor posegel vmes. Le toliko smemo ovaditi, da se je govorilo prav zaničljivo o „dinastiji Rizzi“, o njega privržencih pa tako nekako, kakor bi bili sami sansculotti.

Ne smejajte se gospod urednik! Da! je analogija mej našimi in razmerami velike francozke revolucije! Da imamo svoje „notable“, menda ne dvomite. *Mirabeau-Wassermann* rešiti ima borno Istro slovanskega poplava, kakor nam trdi zadnji „Ecco“; zato pa res ni lepo, da v nekaterih italijanskih krogih nečejo nikakor priznati izborne kvalifikacije *Mirabeau-Wassermannove* za ta težki posel.

In poglejte naše jakobince, ki imajo sedaj v rokah vajete Puljske: *Robespierre-Stanich*, *Marat-dottor štruka bruški*, *Danton-Artusi*. Osobito pridevek štruka-bruški kaže moža sličnega Maratu izza francoske revolucije, vsaj gledé krvoločnosti. — *Talleyrand-Cleva* služil bode gotovo slovesno mašo, ko bodo praznovali spomin zrušenja slovanske bastilje. *Camilles Desmoulius-Polla* sicer ne stopa na stole in mize, ča bi propovedoval množici in ne krasi si še klobuka svojega z zelenjavo, ali kar ni, pa bo kmalu, tako upamo; *Maillard-Pozzati* je pa kakor nalašč ustvarjen zató, da nekega dné popelje tropo kričočih bab pred Gabinetto-Versailles. In takrat bo strah in škripanje z zobmi v našem Versaillesu. Člani „Gabinetta“ imajo vsi dobre zobe, da veste. „Človeških pravic“ nam prostakom sicer ne bo podpisal regent Rizzi, zato pa bodo bodočnost našo v izgojo izročili čevljarju *Simonu-Glezerju*. Polasal nas bo že malo rezki ta mož, a tega smo že vajeni.

Gospod urednik! je že mogoče da analogija tu pa tam malo šépa, a Vi veste dobro, da nobena stvar na svetu ni popolna, zató pa tudi prisposodabljanje naše ne more biti.

In majajte še takó neverno z glavo, v Istri se pa vender le igrajo velike komelije! Verujte to

trmoglavemu Vašemu

— é. —

Ilustracija k znani pesmi:

„Samo ljubezen še budi!“

V preudarek.

Na katoliškem shodu na Dunaji govoril je župnik Hlawinka proti pokroviteljstvu kardinala Ganglbauerja nad afriškim društvom. Rekel je med drugim, da bi kardinalu blaginja avstrijskih narodov imela bolj biti pri srci, nego blaginja narodov afriških.

Mi o tem nismo hoteli izpregovoriti. Sedaj pa, ko je stvar na katoliškem shodu sprožil katolišk duhovnik, tudi mi ne smemo več držati jezika za zobmi. Zato izjavljamo, da se nam je že davno prečudno zdelo, da se mej ubogim našim narodom neprestano nabirajo doneski za afriške mure in celó za danski misijon in za celo vrsto jednacih eksotičnih podjetij, da se leto za letom pošilja veliko tisoč iz naše siromašne dežele. Milosrdnost je krasna čednost, a ravnati se mora po praktičnem razumu.

Iz Abdere.

III. Redakcijski bureau.

Da man kein Tagblatt hat in Abderstadt so
Hilft aus der Tratscherel dein Redaktionsbureau.

Ko sem se gospod urednik odločil, Vas seznaniti s življenjem v Abderi, opozoril sem Vas takoj na posebno znamenitost Abderskega mesta, katero pogreša marsikatero večje mesto, namreč na redakcijski bureau, in obljubil sem Vam, da Vas hočem seznaniti z njim. Bil sem uže a priori gotov, da Vas bođe poslovanje tega bureau-a kot urednika slovenskemu listu jako zanimalo in to tembolj, ker ta bureau ne izdaja tiskanega lista, temveč se razne novosti, ki se vrše v mestu in okolici, tu prekrojijo in prekuhajo in potem brezplačno ustno prijavljajo radovednim Abderitom. Bureau tedaj nima nobenih stroškov; redaktor opravlja svoj posel brezplačno, istotako tudi reporterji za svoj trud ne dobé nikakršne nagrade, Abderitom se novice naznanjajo brezplačno, pak je vsak zavezan, da okinča novico, katera se mu je prijavila, po svoje in da jo vestno raznaša po mesteci. Redakcijski ta bureau ima svoj stanek tudi na prostoru, ki je zanj takorekoč navlašč ustvarjen in je jako podoben Termopilski soteski. In kakor iz Termopil ni bilo nobene rešitve za Lakedemonce, tako tudi ni nobene za tistega, ki mora pasirati sotesko v Abderi, kjer ima redakcijski bureau svoj glavni stanek. Takoj ga predstojnica redakcijskega bureaua — vidite gospod urednik to je tudi nekaj posebnega, da ima žena tu vodstvo vsega bureaua — ko zapazi pasanta, pomeri se svojimi trudnimi očmi od nog do glave, in sedaj se prične takoj njeno delovanje. Pogoditi je treba, od kod je doma, kaj je njegov posel, je li se je uže ogledal za mestnimi krasoticami, je li še samec al ne, in če je samec tako se zgovorne sotrudnice Abderskega kurerja posvetujejo, kako bi ga spravili v to ali ono rodbino, kjer je obilo deklet, pa nobenega ženina. Rano v jutru se že prične delovanje uredniškega komiteta. V najprvo se pove „purgarjem“, kedaj je ta ali oni samec šel prejšnjo noč domov, je li popolnoma ravno korakal domov, ali pa preveč „dobrege volja“, koliko kozarčkov vina je spil in kam najrajše zahaja ali v gostilno, katera brez vsake potrebe nosi napis „hotel“, akopram s hotelom nobene sličnosti nima, in kjer se domače hčere nadepolne in večletne zarujovele neveste rade zabavajo ali pa kam drugam, ali se rad razgovarja s krčmarico, ali se pa rajši smodi okolu brhke kletarice. Ali stokrat moramo biti Bogu hvaležni, da ni davkarski nadzornik, ki predpisuje davke, v nobeni zvezi s tem bureau-om, kajti zadel bi, koliko ga ta ali on spiye na večer in po številu popitih kozarčkov bi nazadnje še sklepati moral, da dotičnik ima večje dohodke, kakor jih je priznal in naložil bi mu na zadnje še večji dohodninski davek. V teku dneva se pa premlevajo in raznašajo druge mestne novice. Abderskemu kurirju seveda najbolj ugajajo ljubezenske spletki, pikantni dogodki z nepikantnim in žalostnim svršetkom, ki se včasih vrši v cerkvi pri krstnem kamnu. In v uredništvu Ti vedo natančno povedati, za katerim dekletom pohaja ta ali oni mož, kako vsa njijina zadeva stoji in če bo sploh iz te moke kaj kruha. Gorjé tistemu, ki je pal v nemilost pri teh ljudeh ali pa njegova izvoljena! Baš v tem obziru imajo ti ljudje posebne talente. Pisma se pišejo njemu in njegov ideal se mu predstavlja v najslabejši luči ali vice versa njej se popisuje njen častilec kot nepridiprav in Bog vedi še kaj. Tu se razpravlja, kako se razumeta ta novo poročena zakonska, in kako se prepira star meščan s

svojo zakonsko polovico, ki bi dobila rada moža pod svojo oblast itd. — kje kupuje ta soproga meso in kam najrajše zahaja star registrar na čašo vina in ktera družba mu najbolj ugaja. Tega je bureau razupil kot hudega radikalca, ki nerad in le prisiljen govori nemški, onega pa hvali kot pohlevnega možaka, ki nikjer ne kali vode in govori rad nemško akopram njegova nemščina jako okorno teče. Pa naj si bođe, kakor si hoče. Redakcijski bureau si je svest svoje veljave, katero ima v mestu in zato postopa oblastno in samovestno. Sicer pa ne posluje le v mestu, temveč ima tudi širši delokrog, kajti pošilja mestne novice tudi v druge kraje, svojim somišljenikom, kateri so se iz Abdere preselili kam drugam. In v tem obziru hoče igrati ulogo Wolfovega korespondenčnega bureau-a, akopram le v manjši meri.

Če že govorimo o tem bureau, moramo, ako hočemo biti nepristranski, na vsak način omeniti žalostnega dogodka, kateri je zadel glavno osebo tega bureaua. Imela je namreč starega dobro rejenega mačka, kateri jej je bil gotovo tako ljub, kakor Bismarcku njegov sloveč pes Tiras.

Negovale so tega mačka vse zgovorne ženke, ktere so se tu zbirale in pridno obirale njim ljube in ne ljube osebe. A hipoma jim je obolel. Ne vem, ali ga je uničil marasmus senilis, ali pa kaka druga bolezen. Akopram nesem medicinec, sodil bi vendar, da ga je udušila grozna mrzlica in napravila konec njegovemu življenju. Sicer pravi narodna pesem:

Kateroga pa zebe,
Naj se za peč usede,
Da se bo segrel.

Naš maček se je to drugače mislil. Da se nekoliko segreje, zlezal je v tisti del štedilnega ognjišča, kjer se navadno pečenke pekó, ne da bi se za peč usedel, kakor zahteva narodna pesem od istega, katerega zebe. Toplota je obolelemu mačku tem bolj prijala, ker ga nihče ni motil v mirnem njegovem zavetju, slučajno pa so redaktorica in njene sotrudnice čutile potrebo, vsušena si grla pomočiti s pravo pristno kavo, katero hudobni ljudje nazivljajo „činkel“. Zakurili so štedilno ognjišče, ne vedoč, da se v njem zdravi maček. Vedno rasteča toplota je rajpred mačka do dobrega osmodila ter naposled tega bolnika za vedno rešila njegove bolezni. Stoprav drugi dan, ko je vnovič toplota naraščala na ognjišču, razširjeval se je po kuhinji nekak tih duh, kakor tedaj, kadar se pečenka peče. Radovedne ženske preiščejo vso kuhinjo in ne mogo oslediti pečenke, vedele so pač, da kava ne more dišati tako. Naposled preiščejo vse ognjišče in najdejo na pol osmojenega mačka na svojo britko žalost. Dovtipen svet pa trdi, da je uredništvo abderskega kurirja napravilo za svoje sotrudnike neko posebno slastno večerjo v podobi pečenega mačka. Ali so se žene že potolažile na tej britki izgubi, ne vemo, upajmo pa, da so si omislili novega mačka, kateri bo bolj oprezen nego njegov prednik.

Janez Krtača.

Tine: „Slovenec“ ponatisnil je par člankov iz „Rimskega katolika“.

Tone: Zakaj ne? Jaz bi se le čudil, ko bi jih ne bil. „Similis simili gaudet.“

Tine: Veš, vsega pa vendar ni ponatisnil. Tisto besedo „pocrkne“ in o tistem klečanju je izpustil. To je vendar hvalevredno!

Tone: Hvalevredno? To ni družega nego „falsifikat“. Zapomni si to! In to ti bodi dovolj! „Vrana vrani očij ne izkljuje!“

O veliki noči.

Gospod doktor! Prosim Vas, zapišite mi kaj za pokvarjeni želodec!

— Kako dolgo imate že pokvarjen želodec?
„Zdaj ga še nimam, a jutri — ko se potvic najem!“

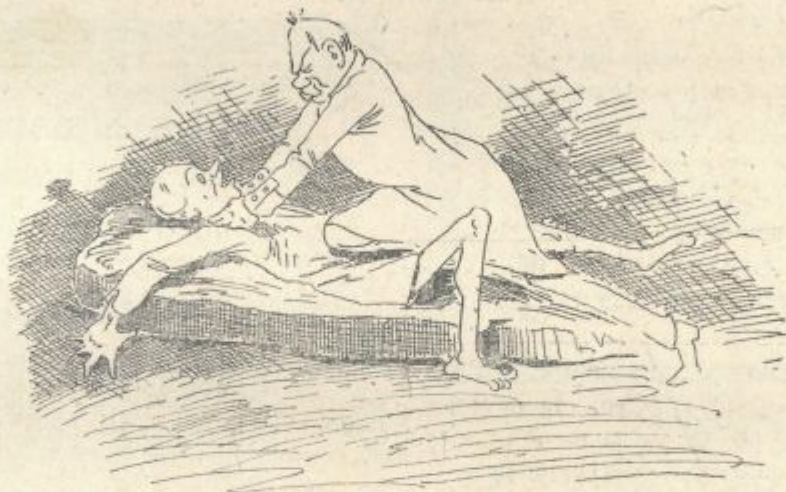
Tudi v Slovincih je tako.

Nemški časopis „Buchgewerbe“ ima v 5. številki epigram:

Bücher schreiben ist leicht, es verlangt nur Feder und Tinte
Und das geduldige Papier. Bücher zu drucken ist schon
Schwerer, weil oft das Genie sich erfreut unleslicher Handschrift.
Bücher zu lesen ist noch schwerer von wegen des Schlafs,
Aber das schwierigste Werk, das ein sterblicher Mann bei den
Deutschen
Auszuführen vermag, ist zu verkaufen ein Buch.

Da, knjige spravijo se tudi v Slovincih le težko v denar!

Prijatelj miru:

stiska ga samo zaradi tega za vrat, da bi umirajočemu duša ne ušla.

Otroški humor.

Mati: (k malemu Francku) Kaj pa ti je, da že zopet jočeš?

Franček: (ihtéc se) Oh mama, ta-le muha me takó gleda!

Listnica uredništva:

„Kraški gad“. Za gade je še nekoliko prerano, spis pa je prestrupen. Ne moremo sedaj, morebiti pozneje, a le deloma.

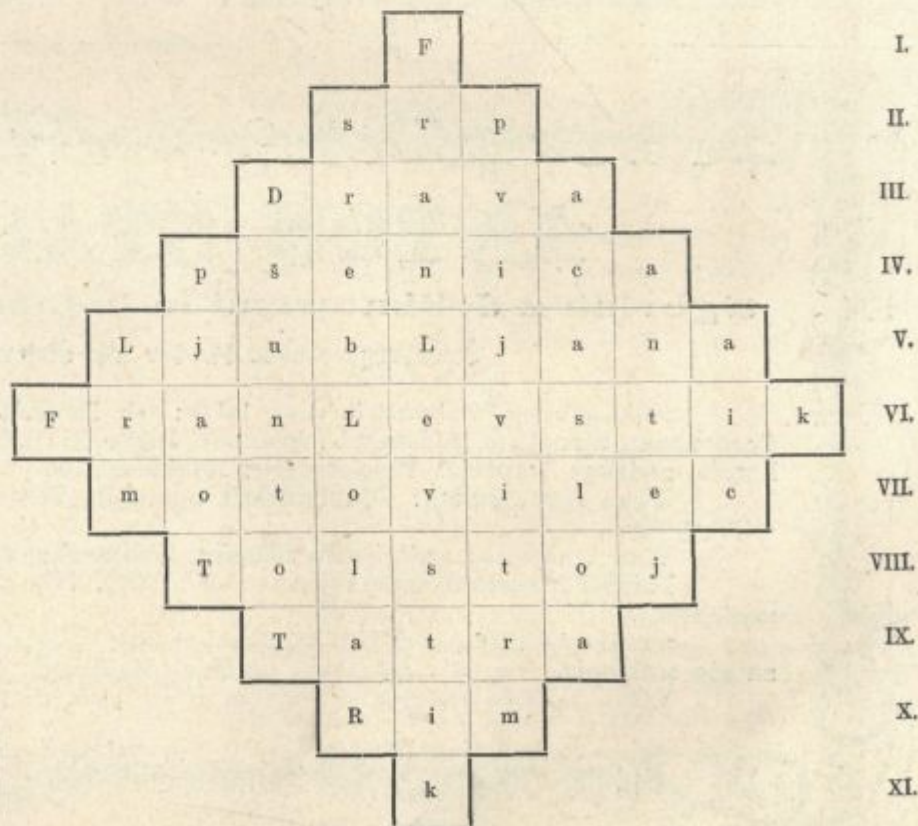
Gosp. J. P.: Poslana kitica ni niti nova, niti izvirna. Nahaja se skoro v vsaki nemški slovnici. Da pa Vaš „prevod“ ne odide nesmrtnosti, dámo mu potrebnega prostora, da se čitatelji malo povesele, akoravno z nami vred ne bodo znali, zakaj se dejanje baš vrši pri mlaki. Vaš umotvor slóve:

„Zapisal mož je tam pri mlaki
Deset prstov imam na roki vsaki
Pet in dvajset na rokah in nogah jih štrli
Kdor hoče to prav brati znamenja naredi.“

Gosp. F. M.: Ni pomoči. Nekateri ljudje si sami jamo kopljejo. Sicer pa malce potrpite!

Igor: Da, da, brezdomovinci so, pa še kaj več. O tem pa prihodnjič kaj.

Rešitev I. aritmogrifa.

(„Fran Levstik“)

A. EBERHART

v „Zvezdi“ št. 6 in na mestnem trgu št. 3

priporoča svojo veliko zalogo vsakovrstnih rokovic, preramnic, ovratnikov, manšet, srajc, kravat, nogovic, telovnikov, predpasnikov, spodnjih kril, robcev, gamašen in drugih jednacih predmetov. (3 5—12)

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciskansko cerkvijo v g. J. Vilbarja hiši št. 4

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njihju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano realno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupce so **oljnat** barve v ploščevinastih puščicah (Blechlüchsen v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (5 9—24)

Cenike na zahtevanje.

Krasno izdelana

podoba Levstikova

v veliki obliki, v dveh barvah na karton tiskana, dobiva se v

„Narodni Tiskarni“

po 30 kr., po pošti po 35 kr.

MATIJA GERBER

(Josip C. Gerber)

na Kongresnem trgu št. 4 v Ljubljani na Kongresnem trgu št. 4

priporoča dobro oskrbljeno svojo

galanterijsko knjigovoznico,

po katerej je v prijetnem položaji, da more izvrševati solidno delo po najnižjih cenah.

Nadalje priporoča veliko izber svojo

slovenskih in nemških molitvenikov, podob svetnikov, rožnih vencev itd.

šolskega in risarskega orodja

kakor: vsakovrstnih pisank in risank, ki se tu rabijo, risalnih blokov, risarskih desk, risarskih ravnil, jeklenih peres, svinčnikov, črnih, škritnih pisalnih tablic, in črtalnikov itd.

Za šolske knjižnjice:

Ivan Tomšič: Knjižnica slovenske mladini, zvezek 1—3 obsegajoč Dragoljubci, Rokodelci, Sreča v nesreči, in (9 5—6). Markič: Pripovedke za mladino.

Slika Einspielerjeva

v veliki obliki, krasno izdelana dobi se po 50 kr. v „NARODNI TISKARNI“.

Albin C. Achtschin,

Gledališče ulice v Ljubljani,

priporoča svoje dobro založeno skladišče

vsakovrstne železnine.

On tudi jedini prodaje (13 5—12)

dinamita in razstreliva.

ANTON STACUL,

trgovina z delikatesami in kolonijalnim blagom.

Šelenburgove ulice št. 4 v hiši Šlajmerjevi.

Odbrana zaloga vsakovrstnih sirov, kakor: sir Emendolski, Grojer, Parmezanski, Gorgonzola, Strachino, Ajdamski (holandski), Jabljaški (Habacher), sir Ljubljanske mle-karske zadruga, Imperial, Neufchater, Roquefort itd.

Zaloga raznih salam: Ljubljanskih, ogerskih, Veroneških, Milanskih, vse iz najboljših tovarov.

Vina v buteljah: avstrijska, ogerska, italijanska, španjska.

Pristni francoski šampanjec iz raznih kletij. Tudi šampanjec Kleinoschegov, vse po najnižji ceni. (16 5—12)

Budejeviško (Budweiser) pivo v steklenicah po $\frac{6}{10}$ litra 11 gld., po $\frac{7}{10}$ litra 15 gld. za sto steklenic. Vse pa v zabojih po petdeset steklenic. Embalaža računani se jako nizko.

Vnanja naročila izvršujejo se točno za gotovo plačo ali pa po poštnem povzetju.